Nummer 277

het V.D.H.-tje

2 Juni 1951

WEKELIJKS NIEUWSBLAD VOOR HET PERSONEEL
VAN DER HEEM N.V. - DEN HAAG - HOLLAND - NEDERLANDSCHE KROON RIJWIELFABRIEK N.V.

De vrouw van mijnheer Jan schrijft:

Als U mij een week geleden gezegd zou hebben, dat ik nog eens iets in het VDH-tje zou schrijven, dan had ik U finaal uitgelachen.

Ik en schrijven, dat zijn er twee die niet bij elkaar passen.

Nooit schrijf ik, zelfs niet een brief, nog niet aan m'n beste vrienden. Nu ja, misschien toch wel.

Eén per jaar. Een doos postpapier van tien jaar geleden is nog niet op. En een blocnote wordt alleen gebruikt door Leonoor, om te tekenen en cijfers te leren maken. Maar nu ziet U wat een vriendelijk verzoek kan doen!

Daar werd ik eergisteren opgebeld: „Mevrouw, zoudt U niet eens een stukje voor het VDH-tje willen maken?

We willen eens iets van U horen."

Maar wat nu. Over welk onderwerp zal ik het hebben? Ik ben toen gaan zitten peinzen. U moet het mij maar niet kwalijk nemen, maar ik vond het moeilijk. Op school kon ik al nooit een voldoende halen voor een opstel (zelfs niet als ik het door een ander, die het wel kon, liet maken) en nadien heb ik me nooit meer aan schrijven gewaagd. Hoeft in de huishouding gelukkig ook niet. Wel speel ik bij tijden voor secretaresse van mijn man, maar dan alleen per telefoon.

Mevrouw van der Heem-Visser, met haar kinderen Leonoor en Pieter

Als hij 's avonds weer eens weg moet naar een vergadering van de Kamer van Koophandel of van de commissie van toezicht op het Middelbaar Onderwijs of van de Ambachtsschool of van de Maatschappij van Nijverheid en Handel of van één van al die andere besturen waarin hij zit. Dan zegt hij nog al eens: „Bel die en die vanavond eens voor me op, want ik moet weg en jij hebt toch niets te doen." (Dat denken mannen geloof ik altijd.) En weg is hij weer. Dan moet ik afspraken voor hem maken en andere afzeggen.

U ziet, nu heb ik toch ongemerkt een onderwerp gevonden en wel een door de eeuwen heen zo belangrijk onderwerp: „de man", meer in het bijzonder mijn man. Ik neem aan, dat U hem wel kent op de zaak, maar misschien bent U nieuwsgierig hoe hij thuis is. Wel, hij is weinig thuis, want vele avonden is hij bezet, zoals ik al zei, met zijn overige ambten.

En als hij thuis is moet hij dikwijls nog werken aan zaken waar hij overdag niet aan toegekomen is. Dan hoor ik gesprekken over bowdenkabels en zuigers, over dommen al of niet gesmeerd, over condensatoren en eindlampen of over gerichte antennes en boosters en zo leer ik iets over de zaak. Ook gaan we wel eens, als we een enkele avond gewoon maar thuis zijn, een Solex met een nieuwigheidje proberen, of we gaan even naar het „lab" en spelen daar met de jongste spruit: het televisietoestel. En dan stel ik me voor hoe dat jaren geleden met de radio precies zo gegaan moet zijn. Als iets nog niet helemaal goed is dan maar prutsen net zo lang tot dat het „af" is. Daar is geduld voor nodig, maar aan de andere kant, je kunt er enthousiast voor worden. Nu zult U me wel toegeven, dat het voor een vrouw niet altijd even leuk is om getrouwd te zijn met een man die het zo druk heeft en zo weinig thuis is, maar toch zijn er daardoor ook wel eens extra pretjes voor mij bij, zoals een tochtje per logger op vlaggetjes-dag, waarvoor o.a. de voorzitter van de Kamer van Koophandel met zijn vrouw een uitnodiging krijgt, evenals voor de openingsavond van het Holland Festival. De ene keer hoor je het wel en wee van de reders en de schippers en de andere keer spreek je weer artisten en andere mensen uit het culturele leven. Zo zien we dus toch ook wel eens iets anders dan alleen de fabriek en leren veler gezichtspunten kennen. En dan tenslotte — die enkele avond dat we rustig thuis zitten met een boek en de radio, waarderen we dan ook extra.

Het V D Haartje

Een vrouwennummer van het VDH-tje. Schrikt U niet, het is maar voor één keer.
Een vrouw van een werkgever — vrouwen van werknemers — schrijven er wat in.
Enkele werkende meisjes hier zijn eens in de pen geklommen.
Natuurlijk zijn de foto's ook van vrouwen.
Wij vonden dit wel leuk voor een keertje. Wij hopen alleen nu maar, dat de mannen er ook een klein beetje plezier aan beleven.

Heerlijk . . . .

voor één keer mogen de vrouwen zich eens uitleven in het VDH-tje. Ze zullen het er van nemen, rekent U maar!
Nu eens geen artikelen over zwaar technische of economische onderwerpen. Geen verhalen over de Hufford trekpers van slechts $ 75.000, over het slagvolume van een verbrandingsmotor (snapt U het?) of over een robuste drievoudige draaicondensator. Met die drievoudige draaicondensator kan je tenminste nog leuke kinderspelletjes doen. U weet wel, al die letters door elkaar gooien en dan zien wie er de meeste woorden van weet te maken. Wat er verder mee kan weten wij zo niet.
Ja, wat wij dan voor één keer in het VDH-tje willen? Ach, wat gezelligs, iets over de mode of zo. Wat draag je het beste bij koude en hitte op de montage, welk blousje kleurt het aardigst bij je machine. Hoe los je dat probleem op als je aan meer machines werkt van zeer uiteenlopende kleur?
Bijvoorbeeld ook wat uitvoeriger familieberichten. Van hoe is die aan die gekomen en zo.
Dan iets over het droge brood van Maandagmorgen. Hoe hou je dat zo vers mogelijk? Men wikkele het in een vochtig doekje en neme het onbelegd mee naar het werk. Vlak voor het consumeren smere en belegge men het met boter en beleg naar keuze enz.
Er zou ook iets aardigs over kinderen in moeten. Mannen doen of ze dat maar onzin vinden. Maar soms betrap je ze, denkende dat ze met technische tekeningen staan te goochelen, zó ernstig staan dan die gezichten totdat blijkt dat ze kinderfoto's aan elkaar vertonen en de laatste (natuurlijk zeer voortreffelijke) staaltjes van hun spruiten staan te vertellen. Dan vallen die mannen

Vervolg pag. 2

Geen medelijden, maar medeleven

Op verzoek wil ik een stukje schrijven, dat van geheel andere aard is dan gewoonlijk wordt gelezen. Als ik vertel, dat ik blind en slechthorend ben en mijn man doof is, dan wekt dat direct een gevoel van medelijden bij U op. Dit is overbodig! Wij hebben het voorrecht in het bezit te zijn van drie gezonde kinderen. Vanzelfsprekend kost het mij meer inspanning en zorg om alles in goede banen te leiden. Doch het liefs van de kinderen vergoed zoveel. Door de omstandigheden zijn zij bijdehander dan anderen van hun leeftijd. Tegen hun vader wordt zonder geluid gesproken, omdat hij alles van de lippen moet lezen. Tegen mij spreken zij hard en duidelijk. Onze oudste zoon van acht jaar is kort geleden aan pianostudie begonnen. Hij vindt het erg prettig, als hij met mammie quatre-mains kan spelen. Met behulp van mijn electrisch hoortoestel gaat het best. De muziek wordt voor mij in brailleschrift omgezet. Heel goed herinner ik mij nog, toen Martin een kleutertje van twee jaar was en mij voor het eerst op straat geleidde. Plotseling zei hij: „Mammie, er ligt een grote bah van een hondje. U moet niet bang zijn, ik zal U er wel omheen trekken." Onlangs liet ik ons dochtertje van toen nog geen drie jaar een boterham strooien voor de vogels. Verontwaardigd riep zij: „Mammie, het vogeltje zit te knoeien." Even later: „Mam, het vogeltje heeft alles opgeëet, nu is hij een grote jongen hè?" Van die kleine opmerkingen geniet ik veel en het houdt mij op de hoogte van alles wat er om ons heen gebeurt. Als pappie tegen half zes de sleutel in de deur steekt volgt er een vreugdegegil. Vlug lopen de kinderen hem tegemoet en hangen aan zijn broekspijpen. Gewoonlijk is hij in een opgewekte stemming. In de vier jaren, dat mijn man bij VDH werkzaam is, heb ik nog nooit een klacht van hem gehoord. Alleen is het erg hinderlijk, als men ons gebrek bemerkt, dat er dadelijk medelijdende blikken op ons gevestigd worden. Wanneer ik bij een druk verkeerspunt met de witte stok aan de stoeprand sta, beleefd en vriendelijk om hulp vraag, heb ik meer dan eens moeten horen: „ik heb geen tijd." Destijds hoorde ik in het voorbijgaan mensen tegen elkaar zeggen: „wat zielig, nog jong en dan al zo." Diezelfde mensen lieten mij in regen en wind staan. Waar blijft de helpende hand? Zijn de Hagenaars te stijf, of weten zij de betekenis van de witte stok niet? Gij vrouwen, die dit leest, helpt waar het nodig is. Medelijden hebben wij niets aan, maar wel medeleven. Wij zijn geen ongelukkig stel mensen, die door het leven gaan. Doch tevreden, met beide benen in het volle leven staand.

W. TAAL—TIJSSEN

Heerlijk . . . .

vervolg van pag. 1

ons toch wel weer mee. Ze dalen wat af tot onze regionen. Of zou het een stijgen zijn? Ach, de mannen die dit lezen, als ze al zo ver komen, zullen hun wijze en brede schouders wel ophalen. Wat een onzin, horen we ze smalen. Al dat geleuter! Die vrouwen snappen niets van de problemen van het bedrijfsleven, van arbeidsproductiviteit, van de opbouw van de maatschappij. En ze kunnen een grapje er over maar nauwelijks waarderen. En dan zeggen wij vrouwen, dat we er best wat van begrijpen, ook al denken de mannen van niet. En we hebben bij tijden een heleboel respect voor jullie gezwoeg. Wij proberen alleen het zaakje in evenwicht te houden. Als de mannen soms technisch of administratief doorslaan, slaan wij vrouwelijk door. Die kans kregen wij deze ene keer. En die moeten we toch benutten?

De vrouw op de Solex

Heerlijk glijdt men over de wegen,
De SOLEX is een ware zegen.
Niet alleen voor de mannen,
(Die eigenlijk beter trappen kannen),
Maar ook voor ons vrouwen,
Die van modern gemak houwen.
's Zondags vroeg er op uit getrokken
Met een vriendin (zonder rokken).
Men aanschouwt Neerlands pracht en geniet,
Want afstanden bestaan er voor de SOLEX niet.
Mijn oudjes zeggen dikwijls: „wat een zonde,
Hadden ze die dingen maar eerder uitgevonden."
Vermoeienis is gewoon onbekend,
Op de SOLEX word je echt verwend.
En thuis gekomen praat je nog lang na
Over de geneugten van de SOLEX van VDH!

EEN SOLEXISTE

Mijn vader werkt bij van der Heem

Ik heet Tommie, Tommie van Santen.
En ik woon Goeverneurlaan 231, één stoep op.

Een paar huizen verder woont een meisje, Elsje heet ze.

Ze woont er nog maar pas.

Ik speel wel eens met haar, maar we krijgen haast altijd ruzie.

't Is ook eigenlijk niks om met meisjes te spelen. Ze hebben altijd wat. En dom zijn ze ook.

Daarnet nog. We zouden vadertje en moedertje spelen, wel een beetje flauw spelletje, maar nou ja, Elsje wou 't graag en ik wist ook niks beters te bedenken.

Wat zaten op de stoep.

„Vooruit," zei Elsje, „nou ging ik 't huishouden doen en jij ging naar je werk."
„Wat moet ik dan doen?" zei ik.
„Nou, gewoon, naar je werk, net als je vader."

„Goed," zei ik, „nou, dag vrouw, tot vanavond dan, ik ga naar de fabriek."
„Wat voor fabriek?" vroeg Elsje.
„Nou, Van der Heem natuurlijk, daar werkt m'n vader toch!"

„Nee," zei Elsje, „daar werkt mijn vader."

„Ach nee kind, mijn vader."

„Nietes, de mijne!"

„Nou," zei ik, „wat doet jouw vader dan?"

„O, hij werkt in een badafdeling," zei Elsje.

„Stoppen ze daar die mensen dan allemaal in 't bad?" vroeg ik.

„Nee sufferd," zei ze, „daar hangen allemaal ijzertjes in en daar moet m'n vader op passen."

„Ach kind, hoe kan dat nou, dan verroesten ze toch allemaal!" zei ik toen.

„Da's nietes, m'n vader heeft 't zelf gezegd."
„Nou," zei ik, „ik vind dat jouw vader maar een gek baantje heeft."

„Ach joh, je bent zelf gek."

Nou en toen hadden we weer ruzie en toen liep Elsje naar huis.

En nou ben ik ook maar weer naar binnen gegaan. Je kunt toch ook niet alleen vadertje en moedertje spelen.

Zie je nou wel dat meisjes dom zijn en dat je toch niet met ze spelen kan?

Hè, ik wou maar dat we gingen eten, maar vader is nog niet thuis. Die komt vaak pas om kwart voor zes.

Dat komt door z'n verantwoordelijkheidsgevoel. 't Is een verschrikkelijk moeilijk woord en ik weet ook niet precies wat het is, maar het is wel erg belangrijk geloof ik.

Want als m'n vader laat thuis komt en moeder bromt een beetje, dan zegt ie altijd: Ja hoor es, je hebt verantwoordelijkheidsgevoel of je hebt 't niet. En dan zegt moeder verder niks.

Ik wil later net zo worden als m'n vader.

Maar ik geloof niet dat ik dat gevoel ook graag wil hebben. Weet je, ik heb altijd zo'n honger, om 5 uur rammel ik al.

Soms mag ik m'n vader wel es van de fabriek halen. Leuk is dat. Dan ga ik bij het glazen huisje staan. Daar staat een portier in en die moet oppassen dat er geen dieven binnen komen.

Als ik daar sta kan ik alle mensen naar buiten zien komen, want ze gaan allemaal door dezelfde deur. Er is aan de andere kant van het huisje nog een deur, maar daar komt haast nooit iemand uit.

En als m'n vader dan komt, hol ik hard naar de fietsenstalling en dan mag ik achter op z'n Solex zitten.

Dat is altijd erg fijn.

Alleen die ene keer niet.

Toen waren we net op de Maanweg en toen deed ie 't niet.

Nou, m'n vader trappen hè, hij werd er rood van. Maar 't ging niet en toen moesten we fietsen. Alle gewone fietsers reden ons voorbij en een heleboel lachten tegen m'n vader. Maar hij lachte niet.

Een zei tegen hem: „Zeg van Santen, je moet een fiets kopen man."

Toen zei m'n vader een heel lelijk woord en ik heb lekker m'n tong uitgestoken. Poeh, die vent dacht zeker dat m'n vader geen eens een fiets heeft!

Een keer duurde 't erg lang toen ik voor de fabriek stond. Alle mensen waren al zowat weg en toen ging ik de raampjes tellen van de fabriek. Ik was al haast bij 200 en toen vroeg de portier: „Van wie ben jij d'r eentje?" Ik zei dat ik Tommie van Santen heette en toen zei die portier: „Ik zal je vader wel even laten omroepen." En even later hoor ik ineens een juffrouw heel hard roepen: „Mijnheer van Santen." Ik schrok ervan, ze riep zo hard dat je 't buiten kon horen.

Nou, toen kwam hij natuurlijk ook gauw.
Ja, 't is wel leuk als je een vader hebt die bij Van der Heem werkt. Laatst bracht hij nog repen chocola mee omdat er feest geweest was van de fabriek.

Toch eens aan Elsje vragen of haar vader ook wel eens repen meebrengt. Zou hij ook een Solex hebben?

Als ik groter ben dan ga ik met Elsje rijden, dan vragen we de Solexen van onze vaders. Da's nog veel leuker dan vadertje en moedertje spelen.

Hè, ik wou dat vader maar kwam. Ik heb toch zo'n honger.

'k Zal heb toch eens vragen of 't waar is van dat bad met die ijzertjes

DE HUISVROUW EN HAAR DOMEIN

Er is één groot verschil tussen de man en zijn vrouw: de man heeft zijn werk — zijn vrouw echter heeft haar domein. Huisvrouwen werken namelijk nooit. Als een huisvrouw ergens haar beroep of haar werk moet invullen zet ze of een streep of „geen" of „zonder", want nogmaals, een huisvrouw heeft geen werk, maar een domein. Een domein wel te verstaan, waar een scepter gezwaaid wordt. Dat zeggen wij toch altijd? Lijkt het eigenlijk niet of wij huisvrouwen allemaal Koninginnen zijn met Kroondomeinen en scepters, als teken van vorstelijke waardigheid en gezag? Hoe komen wij toch aan die gekke uitdrukkingen? De mensheid steekt beslist een beetje de draak met ons bij tijden.

Toch zit er in zo'n haast spreekwoordelijke uitdrukking altijd wel een piezeltje waarheid. Want de huisvrouw heeft inderdaad een werkterrein waar alleen zij het voor het zeggen heeft, waar, zoals een radioprogramma het zegt, moeders wil wet is. De kinderen behoren niet tegen te spreken en de leveranciers kijken wel uit sinds de klant weer koning is. En verder zien wij overdag alleen misschien nog de buurvrouw. Eerlijk gezegd: valt het U ook niet reuze mee dat wij nog niet allemaal drake pitten van eigenwijzigheid geworden zijn? Onze man zien wij alleen 's avonds, als de huiselijke drukte wat geluwd is en die is helemaal niet van plan ons van ons kroondomein te stoten! Ieder zijn eigen terrein, niet waar? (De afwas staat er nog!)

Stelt U eens voor dat wij eens een dagje met hem moesten oversteken. Hij thuis, wij naar de fabriek. Denkt U dat eens in. Ik denk, dat wij na die dag zouden zeggen: „Wat een verband!" Waarmee wij dan bedoelen, dat wij van A tot Z onze vrijheid kwijt zijn. Wij moeten plotseling met iedereen rekening houden, op de klok werken, niet zo'n beetje, maar helemaal en — vooral geen zere benen schoppen! Het idee zou misschien niet eens zo gek zijn; misschien waardeerden wij onze vrijheid des te meer.

Alleen, de fabriek zou die dag een beetje raar draaien, denk ik. (Om van het huishouden maar niet te spreken!)

Toch heeft onze man goed beschouwd een heel ander leven dan wij. Hij heeft de mogelijkheid zich in zijn werk te ontwikkelen, promotie te maken, kortom, door te stomen in het leven. En wij? Huishouden is huishouden. Daar valt niet veel in te promoveren. Hoogstens krijgen wij opslag van zakcenten als wij het goed doen; of dat kan hangt er van af of de man goed boert in zijn werk, dus of hij opslag krijgt.

Sommige vrouwen hoor je wel eens zeggen als ze een poosje getrouwd zijn: 't Is wel leuk hoor, getrouwd te zijn, maar je raakt er zo uit, hè? Als je dan vraagt: waaruit?, dan kunnen ze het moeilijk onder woorden brengen, maar ze voelen toch wel dat ze met de rijkdom van het huwelijk en het hebben van kinderen toch ook iets kwijt geraakt zijn. Ze worden niet meer opgenomen in de stroom van het werken in groter verband, het samenwerken is er niet meer zoals vroeger, toen ze zelf nog werkten en dit gaf toch ook zijn verrijking: de omgang met veel mensen en de gesprekken zijn er niet meer zo, kortom, het contact met het maatschappelijk geheel is er niet meer: zij voelt zich op een zijspoor gerangeerd. Vooral merkt zij dit als plotseling blijkt, dat ze in een gesprek „niet meer mee kan komen", als ze gebeurtenissen in de wereld niet meer kan bijbenen, als ze niet goed meer begrijpt wat voor werk haar man doet en waar hij het toch zo druk over heeft met zijn collega die op visite is. En 't allerergste: als zij merkt dat de man haar steeds minder betrekt in zijn werk, zijn dagelijkse ervaringen, omdat ze zich blijkbaar niet precies voor kan stellen waar hij het over heeft en misschien foute antwoorden geeft. Dan gaan twee levens langzamerhand een eigen weg, van de kameraadschap waarin ze samen begonnen waren, is niet veel over. De gesprekken gaan voortaan over de kinderen en over koetjes en kalfjes, als de man tenminste na zijn werk nog de energie voor deze koeien en kalveren op kan brengen.

De vrouw voelt deze situatie bewust of intuïtief wel aan en heeft voor deze grote moeilijkheid verschillende oplossingen gezocht en gevonden. Zij gaat hier iets tegenover stellen.

De ene vrouw heeft deze compensatie gevonden in het blijven trekken van de aandacht van de man door te zorgen voor een uiterst verzorgd uiterlijk en kleding, zodat het voor de man een voortdurend genoegen is deze vrouw te bezichtigen en haar elders te laten bezichtigen. Dat achter dit fraaie uiterlijk vaak een volkomen leegte heerst, mag dan niet hinderen.

Een andere vrouw zorgt er voor, dat het huishouden thuis tot in de perfectie marcheert, zodat de man hier een blijvend rustpunt heeft, een basis, waarop hij steeds weer terug kan en zal keren. Zij weet dit, want een man heeft zoiets nodig.

De derde vrouw pakt het anders aan. Zij zal trachten mee te stomen met haar man, niet in zijn werkkring natuurlijk, dat kan meestentijds niet, maar door haar belangstelling wat verder te richten dan alleen het huishouden.

Deze vrouw heeft ingezien dat het huishouden dat zij drijft met duizend draden verbonden is met de wereld daarbuiten, met de maaschappij, waarin haar man werkt, en dat, hoe belangrijk haar beslissingen in haar domein ook mogen zijn, de maatschappij in feite in onze tijd een alles beheersende invloed heeft op het gezin. Zij zal zich gaan interesseren voor het wereldgebeuren en bewust mee willen leven met de ontwikkeling die onze maatschappij doormaakt. Zij leest dus haar krantje, haar weekblad en luistert onder het stofzuigen en strijken naar de voorlichting die de radio voor de huisvrouw geeft. En misschien zal ze het op haar weg vinden liggen, buiten haar gezin ook een stukje mee te helpen aan de verbetering van onze samenleving. Misschien heel eenvoudig door te werken voor een speeltuin, of bij massa-doorlichten of, heel misschien, in de gemeenteraad of provinciale staten proberen iets tot stand te brengen waar onze samenleving bij gebaat is.

Deze drie verschillende levenshoudingen, die ik hier min of meer gestyleerd tekende, ontstaan gedeeltelijk als reactie op de wens van de man, hoe hij ons het liefste heeft.

Maar meer nog zien we hierin de verschillende geaardheid van de vrouw in het algemeen tot uiting komen, de verschillende aspecten die ons vrouw-zijn kan aannemen.

Mag ik het aan U overlaten Uzelf een beetje te herkennen in de verschillende typen?

Deze vrouwen zullen elk een zeer verschillend huwelijk opbouwen, waarvan niet uit te maken is, welk het gelukkigst zal zijn. Dat hangt helemaal af van de combinatie van man en vrouw.

Persoonlijk meen ik echter dat vooral de vrouw die probeert op het peil van de man te blijven door, evenals hij dit in de vakbeweging doet, haar aandacht wat verder te richten, zich mee verantwoordelijk te weten niet alleen voor het gezin dat zij stichtte, maar ook voor de gang van zaken in de maatschappij waarin wij leven, voor de man een steun en een kameraad kan zijn.

SOLEX enthousiasten attentie

Rallye's en ritten in de nabije toekomst

3 **Juni: Betuwetocht 1951** t.b.v. Stichting Steunfonds van de Vereniging tot behartiging der belangen van T.B.C.-patiënten.

Dit evenement wordt reeds sinds 1948 jaarlijks gehouden en dit jaar is voor het eerst een aparte „Bromfietstocht" ingeschakeld. De lengte van de tocht is ongeveer 125 km. Iedere deelnemer die de rit reglementair volbrengt ontvangt een herinneringsmedaille.

Inschrijvingen à *f* 1.10 bij de heer J. v. d. Hoef, Gooistraat 60, Nijmegen.

Bij de start (11.00 uur Novumhallen Nijmegen) *f* 1.25.

Ook groepsgewijs inschrijven (minstens 6 personen) is mogelijk.

Wisselprijzen voor groepen zijn beschikbaar, die driemaal achtereen of vijfmaal in totaal gewonnen moeten worden.

9 **Juni Sterrit naar Huize Doorn,** georganiseerd door de M.C. „'t Sticht" (secr. W. Koelman, Welgelegenlaan 35, Driebergen-Rijssenburg.

Inschrijving tot 1 Juni à *f* 2.50.
Daarna tegen verhoogd inschrijfgeld.

Hoofdprijs: Een 8-daags verblijf in Hotel Pabst te Doorn.

17 **Juni Oriënteringsrit** van de Haagse Fietsmotorclub. Nadere gegevens volgen.

23 **Juni Haringrit,** georganiseerd door de M.A.C. „Vlaardingen", Ant. Knottenbeltsingel 6, Vlaardingen.

Deze internationale sterrit naar de Haringstad wordt voor de vierde maal verreden. De prettige sfeer in het stadje, die ontstaat omdat de gehele burgerij met het evenement meeleeft, is een sportieve rit naar Vlaardingen zeker waard.

Vele attracties en de traditionele plaquette.

Inschrijving à *f* 3.— vóór 16 Juni.

Inlichtingen bij Bureau Haringrit, A. Knottenbeltsingel 6, Vlaardingen.

30 **Junli Bloemen-Zee-Bromfietsen-sterrit.** Een sterrit naar Den Haag ter gelegenheid van de bloemenweek op de laatste dag van onze fabrieksvacantie. Solexrijders, deze grote rallye zal Uw vacantie op een prettige manier besluiten.

Reserveer nu reeds Uw laatste vacantiedag voor dit grote evenement. Nadere gegevens volgen.

HET GESCHENK VAN DE VAN DER HEEM VROUWEN

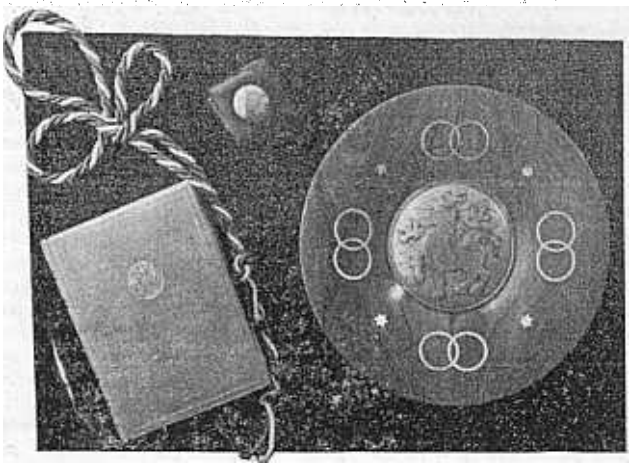

SPREEKKOOR

Vandaar dan ook, dat wij, de Van der Heemse vrouwen,
Als blijk van sympathie, van hulde en vertrouwen,
Thans, naast de vele, kostbare geschenken,
De Directie met 'n symbolisch cadeau willen gedenken,

Opdat déze gedachte nooit verloren moge gaan;
Dat achter al die mannen steeds hun vrouwen gaan,
Die immer nauw verbonden zijn met alle wel en wee
Van de vijf en twintig-jarige, nog groeiende N.V.

Daarom is géén gelukwens zó oprecht en zó spontaan,
Omdat met Uw belangen steeds de onze samen gaan.

Dit is de gedachte, die aan dit symbool ten grondslag ligt:

„De noeste arbeidzaamheid van de man wordt voorgesteld door de geduldige kracht van het werkpaard, dat geleid wordt door de duif, zoals de trouw en de liefde van de vrouw de man vergezellen. Deze twee nu vormen één geheel, dat verbeeld wordt door de trouwringen die onafscheidbaar met elkaar verbonden zijn."

MEVROUWEN VRAGEN

Vraag: Mijn man vindt, dat mijn zilvervos mij niet meer staat. Wat moet ik nu doen?

Antwoord: Wij raden U aan hem naar artis te brengen. (De zilvervos.)

Vraag: Mijn vriendin heeft een zeer elegante gang. Met jaloerse blikken sla ik haar gade. Kunt U mij zeggen hoe ik aan zó'n gang kom?

Antwoord: Wij adviseren U, zich toe te leggen op een regelmatige stoelgang. Dat is de mooiste gang.

Vraag: Tot mijn schrik ontdekte ik vorige week dat ik kraaienpootjes krijg. Wat raadt U mij aan te doen?

Antwoord: Vast een nest gaan bouwen.

DE KROON

Verhuisd op de montage. De wielenband is weer op zijn oude plaats terug.
Door het verenigd Kroonpersoneel een doos met repen beschikbaar gesteld, afkomstig van consumptiebonnen van het feest ten bate van zieke collega's.

De hartelijke groeten aan allen die mij tot steun zijn geweest en dank aan mijn baas en collega's van de Solexband alsmede het comité ziekentroost voor alles wat zij voor mij hebben gedaan.

C. KLEIN, Ned. Kroonrijwielfabr. N.V.

Een spoelenwikkelaarster verteld

Het is wel eens aardig en interessant een stukje in ons VDH-tje te lezen, dat speciaal gewijd is aan een bepaalde groep van werkers en werksters.

Gewoonlijk is dit dan een samenvatting van indrukken opgedaan door de schrijver tijdens een rondgang of vraaggesprek met een persoon uit die bepaalde groep. Dit keer gaat U de categorie der spoelenwikkelaarsters en hun werk bekijken door de bril van de wikkelaarster zelf.

Wij wikkelaarsters weten wel, dat wanneer U als vreemdeling en oningewijde binnenstapt op onze afdeling, algauw geneigd bent te zeggen of te denken: Dat is ook een saaie beweging daar, het ene spoeltje volgt het andere op in een bepaald rhythme."

„'s Morgens maken ze spoelen en 's middags om vijf uur nog."

Maar heeft U die spoelen al eens nader bekeken? Ja, inderdaad, in vogelvlucht gezien lijken ze veel op elkaar. Alleen zult U zeggen: „De één heeft grijze of witte draden, de ander iets van donkerbruin of koperrood."

Wist U echter, dat aan deze band ruim 40 verschillende spoelen gemaakt worden, welk getal in de laatste maanden met nog plm. 25 stuks vermeerderd werd toen de televisie zijn intrede deed? Elk spoeltje bestaat uit twee afzonderlijke wikkelingen, elk met een eigen winding en aantal, draadsoort, breedte, opzet- en afhechtplaatsen. Zo komen we tot het respectabele getal van plm. 130 variaties in vorm en structuur der spoelen.

Allerminst saai en eentonig dus. Een radiospoel is zeer gevoelig voor onnauwkeurigheden en kan als zodanig als 't hart van Uw ontvanger worden betiteld. Mede door het feit, dat elke spoel verschillende bewerkingen ondergaat alvorens ze aan de zorgen der contrôle kan worden overgedragen, heerst er op de wikkelafdeling een prettige geest en samenwerking. In deze geest en met de wetenschap dat wij meebouwen aan 't hart van onze radio- en televisie-ontvangers, werken we elke dag weer met ijver, toewijding en opgeruimd gemoed, tot heil van ons zelf en ter verwezenlijking van het jubileumdevies: „Hoger zij Uw vlucht."

DE TYRANNIEKE

Hij had het achteraf wel kunnen weten,
het was al zo op hun verlovingsdag.
Hij mocht zijn peer niet met een mesje eten,
nu is er helemaal niets meer, wat mag.

Soms tracht hij zich nog wel eens voor te stellen
een huis waar hij zichzelf zou kunnen zijn,
een huis, dat niet zo om hem heen zou knellen
en zonder het geluid van: Laat dat, Hein!

Zij stelt het uur van slapen en van waken,
zijn vrije tijd zit onder kippengaas
en 's middags in de vesting van zijn zaken,
daar eet hij schuw zijn broodje leverkaas.

Hun zoontje doet een poging om te leven,
maar stoot zijn hoofdje, telkens als hij groeit,
soms bot hij even uit. Het is maar éven . . .
het wordt onmiddellijk weer bijgesnoeid.

Zij zal nòg twintig jaren blijven bazen
en als het eindelijk gedaan zal zijn,
dan zal de wind uit richting Zorgvliet blazen
en duidelijk hoorbaar zeggen: Laat dat, Hein.

(Uit: „En wat dan nog?" van Annie M. G. Schmidt)

KORT VERHAAL

't Was op een mooie zomerdag, dat Wim en Loesje speelden op het balcon. Een trein hadden ze niet, die was van de mevrouw beneden en moeder had het te druk met de was om met hen naar het park te gaan, waar je zo leuk de eendjes kan voeren met stukjes brood en waar je ook zó dicht bij het water kan gaan staan, dat het eigenlijk niet mag. Grote mensen begrijpen niet dat dat zo leuk is. Die denken altijd maar, dat Loes en Wim nog babies zijn. Maar ze zijn al groot. Wel 4 en 6 jaar! Ze kunnen best op zichzelf passen.

Alleen moeder, die weet hoe heerlijk het is met water te spelen. Ze heeft een grote teil op het balcon gezet en daarmee mogen ze knoeien zoveel ze willen.

„Maar geen water over de balustrade gooien hoor!" had moeder gewaarschuwd. „Mijnheer en mevrouw beneden hebben al vaak genoeg last van jullie."

Ja, dat was wel zo. Hoe vaak rolde er geen bal naar beneden. Gisteren nog, toen mijnheer in de tuin stond te genieten van het mooie weer. Zijn kale bol glom in de zon en eigenlijk had Wim bijna hard moeten lachen toen zijn mooie rode kaatsbal haast erecht was gekomen op het hoofd van mijnheer. Gelukkig had hij zich ingehouden, maar toch was mijnheer erg boos geworden. Hij had geroepen, dat Wim een schavuit was en dat hij de bal voorlopig niet terug kreeg.

Ja, dat was heel naar geweest. Maar nu hadden ze water om mee te spelen.

„Kan jij dat," vroeg Loes en stak haar tong in het water. „Lekker is dat."

Wim, die hiervoor niet onder wilde doen stak meteen maar zijn hele hoofd in de teil en toen hij weer boven kwam, hing aan iedere haar een druppel.

Zo speelden zij een hele tijd. De celluloid eendjes, de lievelingen van Loes, die in het begin zo triomfantelijk op de golven gedobberd hadden, lagen vergeten op de rand van de balustrade.

„En kan je dit," gilde Loes, terwijl ze als een hondje het water uit haar natte krullebol schudde. Wim deinsde, verschrikt door deze onverwachte douche, terug, greep de balustrade vast en . . . kletterde klets zeider de eendjes en lagen in de tuin van de benedenburen. Verslagen stonden de kinderen te kijken. Dat was vreselijk!

De lieve eendjes in de tuin, binnen het bereik van de verschrikkelijke boze mijnheer, die ze zeker zou houden om er zelf mee te spelen, net als hij met de mooie kaatsbal gedaan had.

Dat kon Loesje niet verdragen. Ze zette een keel op en rende naar de keuken, waar ze moeder snikkend het verhaal vertelde.

Ja, 't was hun eigen schuld, dat wisten ze wel, maar droevig was het zeker.

Mammie dacht even na. „Ik weet wat jongens," riep ze, „we gaan ze halen."

De gezichtjes, die even opgehelderd waren, versomberden weer bij de gedachte aan de mijnheer, die ze toch nooit terug zou geven. Maar moeder liet haar was in de steek, liep naar de kast en pakte . . . de stofzuiger. De kinderen begrepen er niets van. In grote haast werden alle buizen die in de doos waren aan elkaar gepast en moeder liep er mee naar de kamer. Nog steeds vroegen Loesje en Wim zich af wat dit allemaal te betekenen had. Tot ze zagen hoe mammie, die altijd overal raad op weet, de stofzuiger (een hele goeie met grote zuigkracht) op het balcon gezet had, het apparaat aangeknipt en nu met de slurf aan het vissen was in de tuin beneden.

Het duurde niet lang of . . . wip, daar zat Duck vastgezogen en werd onder luid hoerageroep naar boven gehaald. Even later verscheen ook bèbek boven de balconrand.

Loesje was nog ooit zo blij geweest.

„We zullen er een feest van maken," zei moeder en toen kregen de kinderen elk een glas limonade met een rietje.

En Wim zei: „Er is maar één mammie en dat is mijn mammie!"

Wij spraken met . . . .

Mevrouw Morel — de Vetten, die altijd voor ons kopje koffie zorgt.

M'n werk? Ja, wat zal ik er van zeggen. Ik vind het gezellig om voor de koffie te zorgen. De meeste mensen zijn toch wel echt blij dat ze s morgens koffie krijgen.

Ja, lastige zijn er ook altijd wel bij, maar dat zal je wel houden.

Pas zei er nog één: „Bah, die koffie lust ik niet." Maar een ander zegt weer: „'t Is een best bakkie voor zes cent."

Het rondbrengen gaat ook goed. En de corveeërs helpen reuze mee. Altijd de kitjes bij me brengen, altijd de wagentjes weer op hun plaats. Nee, wat dat betreft, te klagen heb ik niet.

Mevrouw Teunisse — Viceroy zegt: Ik heb het hier best naar m'n zin als werkster. Ik was er eerst als Belgische wel een beetje bang voor om hier binnen te komen, maar het werk is lang niet zo zwaar als ik dacht. En het is allemaal goed geregeld. We gaan gezellig met elkaar om en dat is zo belangrijk. En als er moeilijkheden zijn worden ze doorgepraat. Ik geloof, dat ik met deze woorden helemaal de gevoelens uitdruk van mijn gezellinnen.

Mevrouw Duivesteyn — de Groot: Fouilleren, nee, leuk is dat eigenlijk helemaal niet. De meisjes hebben vaak haast of zijn nerveus en prikkelbaar. 't Lijkt soms net of zij denken, dat ik het voor m'n plezier doe. En dat is toch heus niet zo. Je zou maar willen, dat het niet nodig was. Maar hoe los je dat nu op in zo'n groot bedrijf als het onze? Fouilleren is eigenlijk een noodzakelijk kwaad.

Mejuffrouw Verbeek van de bibliotheek zegt: De vrouwen zie je te weinig in de bibliotheek. Er zijn natuurlijk wel veel technische boeken waar ze niet bij kunnen, maar we hebben toch ook veel goede boeken over psychologie. Als een vrouw nog eens een boek komt halen is het vaak voor haar verloofde of haar man. Een enkele vaste klant komt de krant regelmatig inkijken. Alleen als er bij ons op de bibliotheek foto's zijn, bijvoorbeeld van de Solex-rally, dan is een aantal vrouwen er als de kippen bij.

20 Mannen en een meisje

Het is geen film zoals 100 mannen en één meisje. 't Is een doodgewone afdeling met twintig mannen en één meisje. En omdat het nu de week is van het Vrouwen-VDH-tje, ga ik U, als enigst meisje op zo'n afdeling, eens het een en ander over die mannen vertellen.

Er wordt dikwijls medelijdend gekeken naar en gesproken over zo'n meisje, alsof al die mannen op z'n minst barbaren zijn.

Er wordt deelnemend gevraagd „hoe of het gaat" en „of ik het wel stellen kan". Natuurlijk is de sfeer er anders dan op de meeste afdelingen. Er worden in het algemeen uitdrukkingen gebezigd, die wel eens wat verschillen met de meest gebruikelijke.

Ik zou zeggen een tikje ruiger. Maar wie daar op let is een kniesoor!

Verder moet je beslist geen lange tenen hebben, om niet de kans te lopen, dat er behoorlijk op getrapt wordt.

Roddelpartijtjes en geleuter over wel of niet mooie japonnen, schoenen en kapsels komen niet voor. Maar denk niet, dat ze het niet merken als je eens iets anders dan anders of iets nieuws aan hebt. Van alle kanten komen de op- of aanmerkingen en ik ben wel tot de conclusie gekomen, dat 20 mannen 20 verschillende smaken hebben. Zolang je alles maar rustig langs je kouwe kleren laat lopen, zal het waarachtig wel gaan. Dit laatste is ook een kunst die je wel degelijk door schade en schande aan moet leren. Mannen zijn net als kinderen en er is er zelfs bij die twintig één, die beweert dat daarin juist de aantrekkelijkheid van een man schuilt. 't Is mogelijk, maar zover ben ik nog niet gekomen.

Wat ik wel weet is, dat ze verschrikkelijk lastig kunnen zijn, alles achter zich laten slingeren en het dan natuurlijk kwijt zijn. Hebben ze het op de een of andere manier nodig, dan brengen ze de hele zaak in rep en roer en zijn nog beledigd (of doen in ieder geval net alsof) als je waagt op te merken dat het eigen schuld is. Er zijn er ook die precies kunnen vertellen waar en wanneer ze het bij je gebracht hebben. Als je dan eens adviseert om in eigen lade of bak te zoeken en je vraagt na een half uurtje eens of het al terecht is, dan wordt er verlegen gelachen en binnensmonds gemompeld, waaruit je dan op moet maken dat het verloren gewaande gevonden is.

Maar genoeg! Ik heb alleen maar willen vertellen dat het werken op een afdeling met louter mannen heus geen hondenbaan is, en dat ik m'n plaatsje tussen die twintig mannen voor geen geld zou willen ruilen met een ander baantje.

FOTOZOEKRIT

De actieve H.F.C. (Haagse Fietsmotorclub) organiseerde Zondag j.l. een fotozoekrit in de prachtige omgeving van Wassenaar en Leiden, waaraan een vijftal personeelsleden van VDH hebben deelgenomen.

Op de route-omschrijving waren in willekeurige volgorde 13 foto's geplakt van huizen, gevels, borden en palen die vanaf de te rijden route te zien zijn.

Het was de taak van de rijders om de juiste route te rijden binnen een voorgeschreven, ruim gemeten tijd en aan te geven, waar de gefotografeerde voorwerpen stonden.

Op deze manier werden de deelnemers als het ware gedwongen goed op de prachtige omgeving te letten en genoten zodoende meer van het mooie landschap en schilderachtige hoekjes.

Alle 13 foto's werden gevonden door mej. Kuling (telefoon) en hr v. Dijk (Solexlab.), die dan ook de eerste en tweede plaats bezetten. De heer v. d. Velde kreeg de 9e prijs.

Vergoeding bij herhalingsoefeningen

De directie heeft besloten aan de werknemers, die voor herhalingsoefeningen opgeroepen worden, het verschil in loon of salaris bij te passen, indien het militaire inkomen minder is. Daartoe moet terstond na afloop van de herhalingsoefeningen bij de salaris- of loonadministratie een verklaring van de commandant worden overgelegd, vermeldende het bruto genoten inkomen en de ingehouden loonbelasting.
Het dienstverband wordt door de herhalingsoefeningen niet als onderbroken beschouwd. Dit heeft onder andere tot gevolg, dat de rechten en verplichtingen ten aanzien van vacantie, spaarfonds en pensioenfonds gewoon doorlopen.

Zij, die van ons geen aanvulling ontvangen, omdat hun militaire inkomen hoger ligt dan hun loon of salaris, zullen dus achteraf de premiën voor spaar- of pensioenfonds moeten aanzuiveren.

De werknemers, die hun herhalingsoefeningen reeds achter de rug hebben raden wij aan, alsnog een verklaring, zoals hierboven bedoeld, aan hun commandant te vragen en deze in te leveren bij de salaris- of loonadministratie.

Nieuwe regeling verlofbriefjes

Met ingang van Maandag 4 Juni 1951 treedt een nieuwe regeling in werking voor het tekenen van verlofbriefjes om tijdens de werktijd de fabriek te mogen verlaten.
De afdelingschefs, die tot het tekenen van verlofbriefjes gerechtigd zijn, alsmede degenen die bij afwezigheid van de afdelingschef mogen tekenen, hebben in de loop van de afgelopen week hiervan bericht ontvangen.
Een klein aantal met name genoemde personen zijn uit hoofde van hun functie door de directie vrijgesteld om bij het verlaten van de fabriek tijdens de normale werktijd een verlofbriefje af te geven.
Deze mogen ermede volstaan om hun chef en de portier van het doel van hun afwezigheid op de hoogte te stellen.
Alle functionarissen zijn verplicht om bij het verlaten van de fabriek tijdens werktijd een verlofbriefje af te geven.
Aan de portiersdienst is opgedragen scherp op de nakoming van deze regeling toe te zien en aan functionarissen die het voorgeschreven verlofbriefje niet kunnen tonen of van wie het verlofbriefje door een niet tot tekenen gerechtigde functionaris is ondertekend, het verlaten van de fabriek te ontzeggen.

Er werd . . . .

Al een begin gemaakt met de grote schoonmaak, die officieel altijd in de fabrieksvacantie plaatsvindt.
De hall is tot manshoogte afgeboend, de trappen zijn geraagd.
De feestbloemen zijn helaas langzamerhand van de verschillende afdelingen verdwenen. Wat stond dat gezellig!
De kale archiefstellingen op het kantoor Maanweg vallen nu weer extra op.

Op het grote kantoor is men druk aan het verhuizen geslagen. Tot vreugde van velen. Men zat dan ook bijna op elkaars schoot, zei men ons. Dit werd heel verschillend gewaardeerd.
De opstelling van het meubilair is hier en daar gedurfd.

In het in aanbouw zijnde ketelhuis een werkvloer gemaakt. Men is thans begonnen met het vlechtwerk voor de zware betonvloer, waarop straks de kolossale ketel van 60 ton komt te rusten.

Door de bouwmaatschappij „Volker" gereedgekomen met het storten van de 14 meter lange betonpalen voor de nieuwe fabriek van telecommunicatiemiddelen. Deze week zijn ze naar de plaats van bestemming vervoerd. In totaal zijn het er 172, terwijl iedere paal 3 ton weegt.
Het plan is op 4 Juni aanstaande met het heien te beginnen.

Ons bakje troost wordt duurder

Door de sterke prijsstijgingen van koffie en suiker, enige maanden geleden, zijn ook wij thans genoodzaakt onze prijs hieraan aan te passen.
De prijs van koffie wordt daarom met ingang van Maandag 4 Juni 1951 gebracht op *f* 0.45 per week.
De prijs van theebonnen blijft onveranderd *f* 0.06 per stuk.

VACANTIE voor de VDH huisvrouwen

Van 19—23 Juni is er een VDH-vacantieverblijf voor huisvrouwen van onze werknemers op de Volkshogeschool te Rockanje onder leiding van mej. Groeneweg.
Zegt U niet direct: „Dat is niets voor mij, want . . ." En dan komen de bezwaren. Wij weten best, dat het voor een huisvrouw moeilijk is om er uit te breken, maar probeert U eens een oplossing te vinden.
Is er geen grootmoeder of een tante die een paar dagen het huishouden wil doen en voor de kinderen wil zorgen?
Kunnen de kinderen niet een paar dagen bij familie of een goede vriendin logeren? U zult er zo van genieten om eens even uit de zorgen van elke dag te zijn.
Nu eens niet koken en wassen en stoppen en kinderen aankleden, maar heerlijk wat buiten zijn, in de zon liggen, wandelen, plezier maken. U komt uitgerust terug en kan de taak in Uw gezin weer veel beter aan. Uw man is er vast alleen maar voor en zal zich best redden die paar dagen. De kosten bedragen *f* 20.— plus reiskosten. De fabriek betaalt hiervan *f* 10.— en de reiskosten, zodat voor U de kosten in totaal *f* 10.— zijn.
Bij erg veel opgaven voor dit vacantieverblijf gaan moeders van gezinnen met twee of meer kinderen voor.
Allerlei verdere inlichtingen kunt U krijgen op de afdeling sociale zaken.

Mede namens mijn echtgenote dank ik langs deze weg allen voor de belangstelling en goede gaven tijdens mijn ziekte en bij het Jubileum ondervonden.

J. M. DE BRUIJN, portier

*

Voor de tijdens mijn ziekte betoonde belangstelling mijn hartelijke dank.

W. ZEGERS, afd. plaatbew.

In de meubelmakerij houdt men van „snoepjes van de week". Wekelijks verschijnen daar fraaie tekeningen op een bord.
Een leuk idee, maar soms zijn de snoepjes niet helemaal fris te noemen.
Dat komt bij De Gruyter niet voor.

Burgerlijke Stand

Geboren

Tineke, dochter van J. A. v. Grondelle afd., deling draaierij, op 21.5.1951.
Antonius, zoon van A. Frantzen, wikkelafdeling, op 20.5.1951.
Gertruda Frederika, dochter van F. F. Mulder, afdeling spuiterij, op 9.5.1951.

Gehuwd

H. W. v. d. Veen, afdeling voorcalculatie, met mej. Th. J. van Eykelenborg, op 4.6.1951.
L. Margés, afdeling verkoopadministratie, met mej. C. Zaat, op 5.6.1951.
J. C. de Koning, afdeling versterkerbouw, met mej. B. P. M. Dobbe, op 7.6.1951.
A. A. Wilson, afdeling voorcalculatie, met mej H. C. v. Vark, typekamer, op 14.6.1951.

Verloofd

J. W. Snieder, afdeling tijdschrijverij, met mej. J. M. Singal op 3.6.1951.

INTREDINGEN

21.5.851

Mevr. C. J. Jonkers Jr.—Heinen, inkoop
Mej. M. C. Arnouts, inleerband
Mej. M. Hoving, huisvesting
Mevr. G. M. Barkmeyer—Beer, verkoopkant.
Mej. C. Leendertsen, inleerband
Mej. A. M. de Ridder, idem
Mej. E. Siefert, idem
Mej. W. Ulrich, idem
H. H. Verbaan, huisvesting.

Langs deze weg wil ik, ook namens mijn vrouw en kinderen, allen hartelijk danken voor het prachtige bloemstuk en de heerlijke taart die mij werd toegezonden.
Met vele groeten,

A. SMOLDERS

*

Wij ontvingen een dankbetuiging van J. A. H. Rossaert, afdeling Magazijn, voor ondervonden belangstelling tijdens ziekte van Ziekentroost en personeel.

*

Wij ontvingen een dankbetuiging van B. Lancee, afdeling Montage, voor cadeaux en belangstelling bij huwelijk ontvangen.

t'is Meie

Mede namens echtgenote dank ik langs deze weg directie, chef, bazen en collega's voor de betoonde belangstelling en voor de prachtige cadeaux, ontvangen tijdens ons huwelijk.

J. C. MORAAL, afd. ger.mak.

*

Mede namens mijn echtgenote dank ik directie, chef, bazen en collega's voor de cadeaux bij ons huwelijk ontvangen.

W. J. DOBBE, afd. stamperij

*

Hiermede dank ik, mede namens mijn echtgenote, directie, chef, bazen en collega's voor de belangstelling bij ons huwelijk ondervonden.

S. M. VLASVELD, afd. stamperij

*

Mede namens mijn echtgenote dank ik allen, chefs en collega's, voor de cadeaux en de belangstelling bij ons huwelijk.

C. SLOFF

*

Hiermede danken wij directie, afdeling inkoop en afdeling correspondentie in het bijzonder voor de vele blijken van belangstelling bij ons huwelijk ondervonden.

C. PISO-Streefkerk
A. PISO